

Contes breus:

Driewood

Tot era damunt la taula, però res concordava, res lligava. M'havia passat 48 hores plantada davant tot aquell paperam, sota la llum groga de la làmpara i sota una calor insuportable i ni tan sols havia trobat un motiu raonable que expliqués l'assassinat que m'havien plantejat.

Es tractava d'un jove ecologista que es dedicava a cuidar un parc natural anomenat Driewood. Se l'havien trobat mort a la seva cabana, al costat de l'entrada del parc, amb un tret al cap, però molt poca sang. No hi havia rastres de possibles baralles, el pis no semblava regirat i ni tan sols hi havien trobat l'arma del crim ni la baina que desprèn el revòlver en tirar el tret.

Pel que fa a què tenia el noi, podríem dir que res. Era una persona modesta, sense problemes, treballava allà sota les ordres del cap del parc i en sa vida podria haver-se ficat en un conflicte de drogues que el portessin a aquest extrem. Per tant, l'única possibilitat era que hagués mort per culpa del parc. Però, per què? Últimament no havien tingut cap problema, només un petit foc accidental en un racó de la part nord del parc; tot els funcionava bé i tothom coincidia a dir que tot estava més en ordre que mai. Només un amic pròxim del mort havia dit que últimament el trobava molt atabalat, però no hi va donar importància, ja que deia que molt sovint s'hi posava quan parlava dels incendis que podien haver-hi durant l'estiu i, precisament, ja n'hi havia hagut un.

Feia varis dies que m'havia enfonsat en aquell cas i no podia sortir-me'n, les dades que havia recollit eren aquestes:

- No problemes personals.
- No problemes al parc.
- Un petit incendi sense importància.
- A la vora del parc només una petita explotació de petroli que aviat hauria de plegar per manca de matèria primera.

En vista del gran èxit, vaig anar a parlar amb aquella petita companyia de petroli i me'n vaig endur una gran sorpresa. Pensava que no hi tindrien cap problema, però el tingueren. Ni tan sols em van dirigir la paraula; senzillament em van dir que no hi

tenien res a veure i que no calia que parlessin amb mi.

Em va semblar estrany i, per això, em vaig posar a investigar qualsevol cosa que estigués relacionada amb ells, fins i tot la marca de roba de l'uniforme que utilitzaven i, la veritat, estava a punt de creure que ells no hi podien tenir res a veure, quan, de sobte, i això que jo no en sé gens de comptabilitat, em va semblar que les despeses dels transports eren molt grosses pel poc petroli que en sortia. A més, em va estranyar perquè vaig veure que es tractava de camions de sorra, no pas cisternes. Com es podia empassar allò? Com podien treure tanta sorra d'un lloc on amb prou feines hi havia petroli? Impossible. Per això, vaig encaminar les passes cap als transportistes i ells em van dur a un racó del parc, no pas a l'explotació petrolílica.

Vaig començar a tenir sospites i vaig començar a parlar amb varis geòlegs. Alguns em varen dir que hi havia la possibilitat remota que hi hagués una bossa de petroli, però, si hi era, seria minúscula, no valdria per a res. Un d'ells em va dir que de petroli, res de res, però que a la part nord del parc hi havia un important jaciment arqueològic. Precisament una companyia seva estava tramitant els permisos per a poder-hi treballar, però, a l'estar dins del parc, ho tenia bastant difícil.

M'havien ben desmuntat; llavors, la sorra què podia ser? No ho entenia gaire. Vaig anar a parlar amb la companyia de qui m'havia parlat el geòleg i em va comentar que sospitaven que en aquells jaciments s'hi podien trobar uns tòtems d'una civilització molt antiga que havia viscut a la zona. Si realment hi eren tindrien molt de valor, ja que són unes figures molt estranyes i molt escasses.

Llavors ho vaig tenir més clar. Algú estava expoliant aquells jaciments. Però, per a fer-ho necessitaria algun permís, o algun contacte, això fa bastant enrenou i no crec que el cap del parc no se n'adonés.

Al pensar això, ho vaig veure clar. Algú, segurament el capatàs de la companyia de petroli, d'aquí be la seva

actitud a l'anar-lo a veure, s'havia associat amb el cap del parc, que, per cert, ja s'havia mostrat nerviós en algunes entrevistes, i tots dos junts estaven intentant robar les peces dels jaciments, aprofitant que encara ningú no hi havia tingut accés abans que ells.

Només em quedava resoldre l'incògnita del perquè de l'assassinat.

Vaig parlar amb varis guardes del parc que haguessin estat amb ell abans de morir. Em van dir, com també havia dit el seu amic, que tenia un autèntic pànic al incendis forestals. Per això durant molt de temps, ho havia estat vigilant, en especial la part nord on ja hi havia hagut aquell petit incendi.

Ja ho tenia. Enmig d'una d'aquestes "expedicions", se'ls devia trobar excavant per la zona. Per això el devien matar.

Ara, ja tenia tota la hipòtesi feta, només calia comprovar-la.

Vaig citar als dos sospitosos: el cap del parc i el capatàs de la petroliera. Un cop reunits, els vaig dur cap a la part nord. En veure-ho tots dos es van posar nerviosos i, mentre jo els anava preguntant, ells mateixos m'ho anaven dient tot, es contradien un li donava les culpes a l'altre, ben bé semblaven dos nens de parvulari barallant-se perquè un havia petat la pilota de l'altre. Al cap d'una estona de crits, varen callar. Van veure ben clar que havien posat la pota. Es van tranquil·litzar i després de demanar-me que anéssim a algun lloc més tancat, m'ho varen explicar tot. Era el que jo havia pensat: el noi el van matar perquè els va descobrir mentre treien una de les peces valuoses. Enmig de la confusió, el van matar i, després, el varen portar a la cabana; per això no hi havia gaire sang, ni hi van trobar la baina de la bala.

En fi, tot havia resultat ser un conjunt de somnis de grandesa d'un parell d'homes que, inexperts i espantats pel risc que estaven corrent, primer havien comès l'error de matar al xicot i després amb els nervis que això els havia causat, ells mateixos s'havien acabat delatant.

Marta Massana